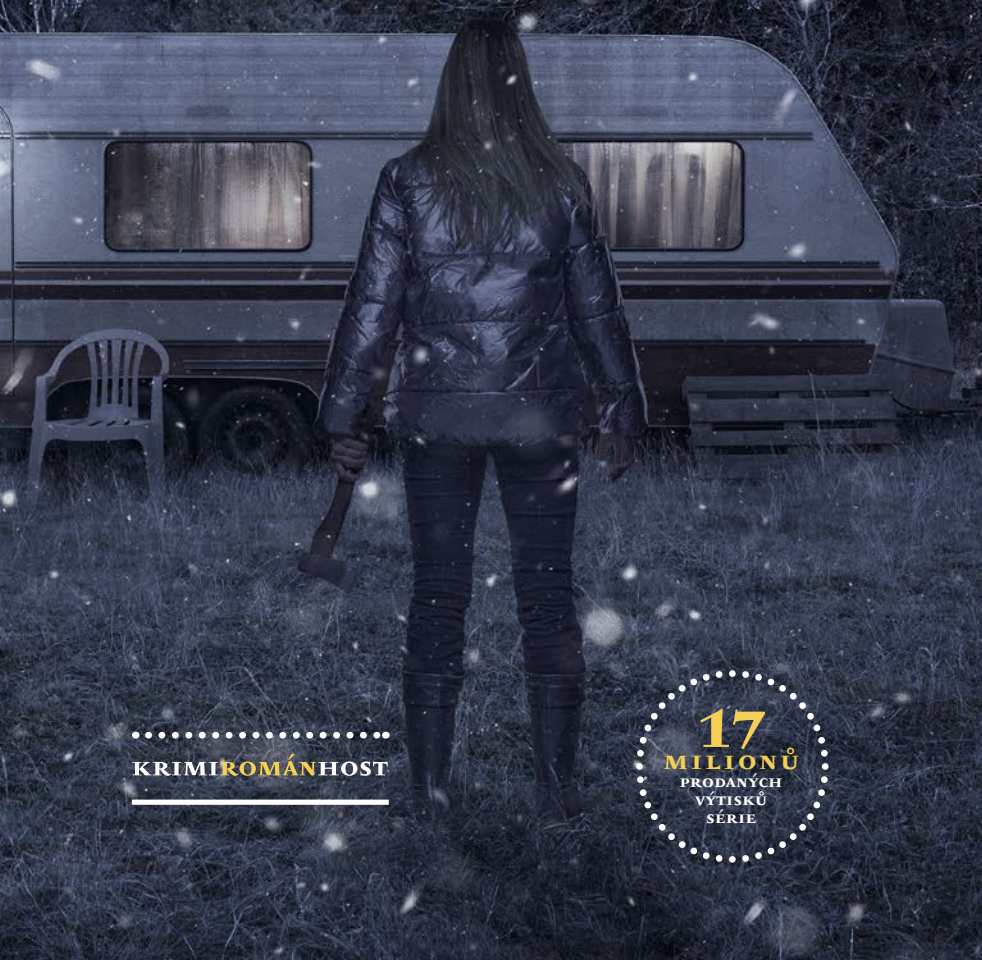

LARS KEPLER NÁMĚSÍČNÍK

.....
KRIMIROMÁNHOŠT

17
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTISKŮ
SÉRIE

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Sömnångaren

Copyright © Lars Kepler, 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover design © Hummingbirds / hummingbirds.se

Translation © Karolína Kloučková, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2492-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2493-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2494-5 (MobiPocket)

Spánek i snění nás jako dva tajemní průvodci provázejí stále.

V řecké mytologii nese bůh spánku jméno Hypnos. Obývá temnou jeskyni obrostlou mákem na břehu řeky zapomnění. Když Hypnos spí, střeží ho jeho syn Morfeus — bůh snění.

Dnešní věda rozděluje spánek do dvou hlavních fází: fáze hlubokého spánku a fáze REM. Během hlubokého spánku jsou elektrické vlny v mozkové kůře pomalé a dlouhé. Dvakrát až třikrát během noci se však zkrátí a zrychlí na frekvenci podobnou jako ve chvílích bdění. Této fázi se říká REM spánek (z anglického Rapid Eye Movements), protože se během ní rychle pohybují také oči.

Pojem parasomnie souhrnně označuje různé funkční poruchy, při nichž mozek částečně spí a částečně je bdělý.

Dobře zdokumentovaná porucha zvaná náměsíčnost či somnambulismus se vyskytuje u pěti procent dětí, avšak u dospělých je mnohem méně obvyklá.

Ve většině případů se náměsíčnost objevuje ve fázi hlubokého spánku a trvá jenom několik minut, existují však i lidé, kteří jsou náměsíční v REM fázi. Sny pak u nich vyvolávají fyzickou aktivitu, takže se třeba obléknou, otevřou dveře a opustí domov.

PROLOG

Stříbřitě šedé dešťové mraky se lesknou v neklidných kruzích na hladině kaluží, v okapu i v přeplněné pozinkované vaně na praní prádla.

Máma stojí v dešti na dvorku mezi dědovým zrezivělým autem a dřevníkem. Plavé vlasy má promáčené deštěm a podprsenka i džíny jí vlhkostí ztmavly.

V ranách se jí objevuje čerstvá krev stejně rychle, jako ji odplavuje déšť.

Dnes ráno se sama pořezala po celém těle, a než vyšla bosá ven, odhodila nůž na podlahu v předsíni.

Chlapec se dívá na zkrvavenou kliku, zvlněné tapety na stěnách, dřevěnou podlahu s nožem a na prázdnou láhev od pálenky, která stojí mezi tátovými holínkami.

Máma si celou noc povídala s kanystrem benzínu v autě a se sekerou v kůlně, na oba předměty křičela a pak zoufale volala přímo do nebe na tátu, aby se vrátil domů.

Chlapec přejde do svého pokoje a pozoruje ji z okna. Déšť teď bubnuje do plechové střechy a okenního parapetu ještě prudčeji.

Okap je plný starého listí a přetéká.

Ocelové lanko v plastové bužírce vede od chlapcova zápeští k tyči přimontované u stropu. Dovoluje mu pohybovat se volně po celém pokoji. Může ležet v posteli, stát u okna i sedět na podlaze a hrát si se svými věcmi.

Má gumového skřítku s ohnivě žlutými vlasy, špičatými jako plamen, ohebného Růžového pantera a americké policijní auto, které první týden modře blikalo.

Když je připoutaný lankem, může vyjít do předsíně a dojít si na záchod, ale k domovním dveřím se nedostane. Pokud natáhne ruku, až ho táhne v rameni, a lanko napne tak silně, že se mu bolestivě zařízne do zápěstí, může nakouknout do kuchyně s popraskanou podlahou.

Jeho matka dojde do kůlny pro sekeru, znovu vyjde ven do deště a se svěšenou hlavou zůstane stát vedle hromady pneumatik a rezavých motorů.

Dešťové kapky za ní svítí v záři neonového štítu opravního traktorů. Zvedne bradu, pomalu se otočí, ukáže na chlapce do okna a dlouhými kroky se vydá k domu.

ÚVOD

Obří vesmírná loď Razor Crest se nehybně vznáší v tichu a temnotě. Matka se při pohledu na synka usmívá. Ve svitu měsíce, který sem proniká zavřeným oknem, je jeho tvář bleďá. Mezi obočím má drobnou vrásku.

Břicho a hrudník se mu pohybují v rytmu pravidelného dechu.

Po koupání, večeři a čištění zubů mu dala pět miligramů fenothiazinu a chlapec teď hluboce spí.

Sama je stále nervózní z toho, že Robert přišel ve chvíli, kdy byl syn ještě vzhůru, a ona mu zalhala, že je to poslíček, který přinesl nějaké dokumenty do kanceláře.

Kamera elektronické chůvičky míří na spící tělo.

Přestože vstala velmi opatrně, vzduch v ložnici se nepatrně pohnul a šedé lego zavěšené na vlascích se rozhoupalo.

Potichoučku se vyplíží na chodbu, zavře za sebou dveře a začne otáčet klíčem v zámku, ale vtom uvnitř cosi ztěžka dopadne na podlahu.

Zadrží dech a naslouchá.

Chlapec spí.

Z velké ložnice se ozývá tichá hudba, přestože Robertovi řekla, aby byl úplně potichu. Zamkne, upraví si šaty, projde chodbou a mine prosklené dveře i schody do přízemí.

Robert sedí potmě na křesle s mobilem v ruce a zašeptá omluvu. Když mu pohlédne do očí, musí se usmát. S krátkými vlnitými vlasy, stříbrnou mincí okolo krku a holou hrudí vypadá Robert jako mladý římský císař.

„Usnul,“ řekne.

„Fajn, tak na co čekáme?“ usměje se na ni.

„Když už se ptáš, tak vždycky na tebe.“

„Jsem tu, přišel jsem,“ odpoví a vstane.

Přišel jsi, viděl jsi, zvítězil jsi, pomyslí si ona, dojde k oknu, zatáhne závěsy, ale vtom jí hrud' zaplaví náhlá vlna strachu.

Nad vrcholky stromů visí měsíc v úplňku, zjizvený a stříbrošedý. Dole na příjezdové cestě stojí ve stínu javoru Robertovo rezavé auto.

„Už se někdy vrátil dřív?“ zeptá se Robert.

„Stejně jsem nervózní,“ odpoví a podívá se na něho.

„Ale no tak, vzal jsem láhev bublinek z...“

„Počkej,“ nenechá ho domluvit a přiloží si ruku ke rtům.

„Copak je?“

„Nic, jen jsem si uvědomila, že jsem omylem otočila klíčem v zámku dvakrát.“

„A záleží na tom?“

„Ne, jenom... znáš mě, mám svoje zvyky, a kdyby bylo potřeba, musím se k němu rychle dostat,“ odpoví a vyjde z ložnice.

Chodba je temná a chladná.

U stěny stojí vysavač s hadicí omotanou okolo těla.

Když se zastaví přede dveřmi do synova pokoje, neodolá a ohlédne se přes rameno. Robert stojí na prahu ložnice, v ruce drží láhev růžového šumivého vína, kterou objevil dole v kuchyni. Vždycky je tak dychtivý. Usměje se na něho, zvedne k němu ruku s palcem nahoru a otočí klíčem v zámku proti směru hodinových ručiček.

V mechanismu zacvaká.

Napadne ji, že ke dveřím přiloží ucho, ale když z ložnice zaslechne tlumený výdech otevřené láhve, nechá to být.

Robert na ni čeká v záři úplňku se dvěma plnými skleničkami, jednu jí podá a hluboce se jí zahledí do očí.

Přituknou si, políbí se a napijí. Jejich stíny se pohybují jako přízraky na starých nástěnných hodinách, které visí nad manželskou postelí.

„Mňam,“ řekne ona a posadí se na okraj postele.

Na monitoru je vidět chlapcova klidná tvář a jeho pomalé oddechování pod světlemodrou pokrývkou. Když ve spánku přejeďe ručkou po prostěradle, z reproduktoru se ozve praskavý zvuk.

Robert vyprázdní svoji skleničku, odloží ji na komodu vedle láhve, přistoupí k ní, skloní se a měkce ji políbí na ústa.

Pak i ona opatrně odloží svou skleničku na noční stolek, položí mu ruce na boky a vzhledne k jeho pronikavým očím. „Na co myslíš?“ zeptá se ho a nedokáže skrýt úsměv.

„Hádej.“

Sklopí oči a všimne si, že se mu džíny začínají napínat. Několikrát ho měkce políbí na poklopec, až se jeho penis ztopoří a vyboulí látku natolik, že odhalí zip.

„Tak jo,“ usměje se na něho.

Přesune se na postel, odstrčí polštář, položí se na záda a podívá se na monitor. Obličej jejího syna ve studeném měsíčním světle připomíná vejce. Robert si rozepne džíny, a když se je pokouší stáhnout, zavravorá. Vyleze na postel, políbí ji na Venušín pahorek a skrz její oblečení nasaje teplý vzduch.

Když jí rukama zajede pod šaty, stáhne kalhotky a rozevře nohy, ucítí zalechtání v břiše.

„Pojď,“ zašeptá a pohlédne na temné dveře.

Položí se na ni a s úsměvem ji políbí na rty. Když do ní trochu vnikne, ona pod ním tiše zalapá po dechu. Roztáhne stehna a v okamžiku bezčasu ho dokonale obemkne.

Bradavky jí pod hladkou látkou podprsenky tvrdnou.

Robert se od ní odtáhne a začne rytmicky přirážet. Postel naráží do stěny a najednou se v témže rytmu rozezní hodiny nad postelí.

Žena má před očima opuštěného chlapce, jak s rolničkou na krku kráčí borovým lesem.

Podívá se na monitor, zaplaší myšlenky a zavře oči, aby se vrátila k prožívané slasti. Prsa se jí pohupují, zatíná stehna a pánevní dno, drží Roberta okolo vlnících se zad, blíží se k vrcholu, na okamžik povolí, znovu svaly zatne a prožije dlouhý orgasmus.

Snaží se sténat jenom tiše, do očí se jí nahrnou slzy, čelo se jí leskne potem a zdaleky slyší auto parkující na ulici před domem.

Robert pokračuje, rychle dýchá, přiráží silněji, s hlubokým výdechem ejakuluje a zůstane na ní zadýchaně ležet. Sperma jí vytéká mezi stehny.

Jeho srdce rychle bije proti jejímu.

Ty údery, jako odpočítávání, napadne ji.

Leží spolu v objetí a ona se těší, že teď budou pít víno, sedět na posteli a povídat si o společné budoucnosti.

Probudí ji dutá rána. Ve tmě sebou prudce trhne. Okno ložnice je otevřené dokořán.

Na trávník s praskotem dopadne střešní taška a vzápětí se ozve strašlivý křik.

Listopadová obloha nad nákupním centrem ve Värbergu je temná jako litina. Jsou skoro tři hodiny v noci a v ulicích není ani noha.

Kolem salonu krásy se zamřížovanými okny pomalu projíždí policejní vůz.

Kolegové John Jakobsson a Einar Bofors sedí mlčky vedle sebe. Přestali spolu mluvit už skoro před rokem.

Když komunikovat nemusejí, mlčí.

Einarovi leží u nohou pytlík se zbytky rychlého občerstvení a kabinou se line vůně smaženého jídla.

John bubnuje prsty do volantu, dívá se z okna a jako obvykle myslí na svého bledě šedivého staršího bratra.

V zaprášených oknech s reklamami se odrážejí světla ze vstupu do metra. Mezi betonovými pilíři průchodu se nahromadily odpadky, opadané listí a střepy.

Před místní charitou jsou poházené prázdné plechovky od sprejů, igelitové tašky a rozložené kartony. Oba policisté pohroužení do vlastních myšlenek projedou okolo parkoviště a u kostela etiopské církve odbočí doprava.

Světlem pouličních lamp se začnou snášet veliké sněhové vločky a celá čtvrť najednou působí jako v pohádce.

V Johnovi to vyvolá nepříjemnou vzpomínku na dětství.

Mléčný svit monitoru policejního terminálu ozařuje jeho pevně zaťatou ruku. Právě když Einar vytahuje dózu s orálním tabákem, ozve se hlášení z krajské centrály.

Jde o probíhající vloupání v kempu Bredäng.

Einar hlášení přijme, zatímco John odbočí na prostranství za supermarketem, objedná kontejnery na tříděný odpad a vrátí se na silnici.

„Kemp je přes zimu zavřený a majitel je na Floridě,“ vysvětluje operátor. „Ale má tam bezpečnostní kamery napojené

na svůj mobil a prý vidí, že se právě teď v jednom z obytných karavanů svítí.“

Bez zapnuté sirény i blikajícího majáčku projíždí policejní vůz zvýšenou rychlostí mezi výškovými domy a okolo staré obecní kotelny.

Stěrače shrnují z čelního skla sněhové vločky.

Policisté spolu nemluví, ale oba myslí na to, že to nejspíš bude někdo, kdo dnes v noci nechce umrznout: bezdomovec, člověk bez dokladů, narkoman nebo nějaká psychicky narušená osoba.

Jak už to bývá.

Minou hotel Scandic a odbočí na skärholmskou silnici.

Už je to skoro pět let, co John šperhákem odemkl dveře do pokoje svého staršího bratra. Luke ležel na podlaze vedle postele, rty měl úplně modré. Okolo paže mu volně viselo zažloutlé gumové škrtidlo a na tričko s nápisem *Nirvana* se mu přilepil vatový polštářek s krvavou tečkou.

John nikdy nezapomene na zorničky v jeho vytřeštěných očích. Byly tak neskutečně maličké, jako by je někdo nakreslil špičkou jehly.

Od té doby, co slouží v terénu, má u sebe vždycky tři balení naloxonu, který se používá při předávkování, i když do běžné výbavy lékárničky nepatří. Nemluví o tom, ale s pomocí tohoto nosního spreje zachránil život už osmi lidem.

Projedou okolo temného fotbalového hřiště, průmyslovou zónou a zamíří do přírodní rezervace Sätorskogen.

Před branou kempu zastaví přesně osm minut od chvíle, kdy přijali hlášení.

Obchod, kancelář i thajská restaurace jsou mimo sezonu zavřené. Vzduchem se tiše snášejí sněhové vločky a dopadají na asfaltové prostranství před nimi.

John s Einarem mlčky vystoupí z vozu a přelezou bránu. Podívají se na plánek, najdou stanoviště G a vyrazí.

Bez aut, stanů i lidí vypadá veliké tábořiště podivně pustě.

Přejdou po žluté travnaté ploše se spoustou vyšlapaných pěšinek směrem k části s obytnými vozy. Napravo se zvedají stráně s opadanými stromy. Mezi černými holými větvemi se snáší sníh.

Minou malé hřiště a toalety a zamíří mezi karavany. Akustika se mění, stěny vozů zachycují zvuk jejich kroků a nepřijemně ho odrážejí.

Okna jsou temná, na vysokých televizních anténách zplihle visí stuhy a všechny terásky jsou prázdné.

John myslí na to, jak moc se svého bratra poslední rok bál. Luke občas býval naštvaný a bezohledný, třeba když po něm John chtěl, aby mu vrátil půjčené peníze.

Už zdálky vidí, že v jednom ze zadních karavanů se opravdu svítí. Když dojdou blíž, je patrné, že světlo vychází z lampy za záclonkou v okně.

John se zastaví, zhluboka se nadechne mrazivého vzduchu, vytáhne služební pistoli, vystoupí na kovové schůdky, zabuší na dveře a otevře.

„Policie, jdeme dovnitř!“ zavolá hlasem bez opravdové síly.

Vstoupí do šera karavanu a vidí, že oběma směry vedou po linoleu s parketovým vzorem tmavé stopy. Zahledí se do uličky napravo — jsou v ní dvojce zavřené dveře a malá koupelna.

Všechno je tiché a nehybné.

S pistolí sklopenou k podlaze vykročí k osvětlenému společenskému koutu. Ve stěnách i stropě s každým jeho krokem zapraská.

Před sebou nevidí nic než kuchyňský stůl se čtyřmi židlemi. Nejasné světlo lampy v zadní části chabě ozařuje poškábený nábytek.

Vtom se kdesi šikmo před ním ozve tlumený ženský hlas a John se prudce zastaví.

„Zvedni to, hřebečku, zvedni to,“ říká rozpustile. „Zvedni to, hřebečku...“

„Policie, jdu dovnitř!“ zvolá John a cítí, jak mu návalem adrenalinu vstávají chloupky na pažích.

„Hřebečku, zvedni to... zvedni to, hřebečku, zvedni to... zved...“

Náhle žena zmlkne a John pokračuje se zdviženou pistolí dál.

Nehybný vzduch je plný pachy, který připomíná vlhký brusný kámen. Vtom ucítí pohyby přenášené podlahou, jak do karavanu těžkým krokem vstoupí Einar. John se zastaví, sípavě se nadechne nosem, naslouchá. Potom vejde do kuchyně, namíří pistolí do strany a zalapá po dechu.

Na nerezové kuchyňské lince leží celá lidská noha s náplastí na kolenu a nataženou černou pánskou ponožkou. Svaly a šlachy jsou přesekané desítkou ledabylých úderů sekerou.

Hlavice kyčelního kloubu, vytržená z jamky, bíle září proti temným tkáním.

„Co to sakra...“

Stěny, strop i podlaha jsou pocákané krví. Na konferenčním stolku mezi dvěma květináči s umělými rostlinami leží částí hlavy. Přestože čelist a brada chybí, John vidí, že oběť je muž s krátkými černými vlasy a melírem.

Krev pokrývá celý stůl a šlemovitě odkapává do velké kałuže, která se rozlévá na podlaze.

Na pohovce se rozsvítí telefon, na displeji se objeví jméno *Anna* a rozezní se osobní vyzvánění:

„Hřebečku, zvedni to... zvedni to, hřebečku...“

V druhé části karavanu zároveň Einar otevře dveře do velké ložnice a posvítí dovnitř baterkou. Na manželské posteli leží tělo bez končetin. Plochy řezů jsou nerovné a kašovitě, třetí z nich bledé chrupavky a úlomky kostí.

Třeští oči na chlupaté břicho rozčtvrceného muže, na jeho povislý penis a svalnatou potetovanou hrud', krk a spodní část hlavy.

Matrace je prosáklá krví a celé tělo se temně leskne.

Einar cítí, jak se mu ruka s pistolí třese, jako by jí procházel elektrický proud. Ten pocit je tak silný, až se zakymácí.

Baterku si přichytí pod paží a rukou si zakryje ústa. Když se pach kečupu na jeho prstech smísí s pachem čerstvé krve, zvedne se mu žaludek.

John slyší kolegovy klapavé kroky, ohlédne se do uličky a vidí, jak Einar couvá z ložnice. Šátrá po vysílačce, baterka mu přitom upadne na podlahu, potom vyběhne z karavanu a zvrací.

John vykročí nazpátek, ale pak se zarazí, naslouchá a po zádech mu přeběhne mráz. Stěnami se nese podivně nepřítomný a zároveň mechanický smích.

Možná je to zvenku, pomyslí si John, právě když smích přejde ve slabé skučení a po chvíli utichne docela.

S bušícím srdcem přistoupí k posledním zavřeným dveřím.

Naprosto iracionálně ho napadne, že uvnitř stojí jeho bratr Luke s modrými rty, maličkými zornicemi a mačetou přes rameno.

Zvenku slyší, jak Einar rozčileně a nesouvisle mluví do vysílačky.

John stiskne kliku, strčí do dveří a namíří pistolí do tmy.

Na stěně pod oknem se spuštěnou žaluzií visí radiátor vytažený ze zásuvky. Po bílém kovu stéká krev.

Panty dveří tiše vrznou těsně předtím, než se zastaví. John natáhne ruku, dveře otevře a vstoupí dovnitř.

Na podlaze vedle palandy leží na boku mladík. Useknutou paží má položenou pod hlavou jako polštář.

Jeho bledý obličej vypadá uvolněně, oči jsou zavřené. Na sobě má džíny, tenisky a mechově zelený svetr. John k němu přistoupí, aby zkusil nahmatat tep.

Na spodní posteli leží sekera. Einar zvenku cosi volá.

Když se John natáhne dopředu, podlaha pod jeho vahou zavrže.

Zničehonic se chlapec se zavřenýma očima zasměje. Ve zkrvaveném obličejí se zalesknou zuby.

John zavrávorá dozadu, zašátrá po pistoli a odjistí ji, ale vtom šlápne do kaluže krve, uklouzne, narazí zády do stěny a vystřelí do země.

Chlapec sebou trhne a posadí se, zamrká a nechápavě se na Johna zahledí. Krvavou rukou si odhrne vlasy z čela a navlhčí si rty.

„Kde to jsem? Co se tady stalo?“ zeptá se vystrašeně.

Bernard Sand stojí ve svém vínovém županu ve velké kuchyni a připravuje opulentní snídani. Hvízdá si, na prudkém ohni smaží dva bramboráky. Je čtvrt na osm ráno a prosedivělé vlasy má ještě rozčuchané. Než se začal naplno věnovat psaní, byl profesorem dějin idejí na Stockholmské univerzitě. Bernard píše romantické romány a se sérií o sourozencích DeVilleových prorazil i mimo Švédsko.

Po šesti knihách by rád zkusil něco nového.

Nepřestává ho to bavit, ale obává se, jestli jako spisovatel nezačíná lenivět.

Právě teď pracuje na sedmé knize a kromě toho má v deníku *Expressen* sloupek věnovaný vztahům, v němž každou neděli odpovídá na dotazy čtenářů.

Knížní série ho živí, ale je s ní spousta práce i mimo psaní.

Včera si pročítal digitální smlouvy na dvě nové knihy s nizozemským a polským nakladatelstvím. Hodinu komunikoval s japonským překladatelem, čekají ho tři e-mailová interview, k nimž se ještě nedostal, a od svého agenta má spoustu nabídek na autorské návštěvy a natočení videí s pozdravy.

Bernardovi je padesát dva let, z předchozího manželství má sedmnáctiletého syna Huga a už osm let žije s Agnetou.

Je štíhlý a vcelku vysoký, má bledý obličej, pronikavé modré oči a výrazné obočí, které si musí každý týden zastříhovat.

Na pánvi to zapraská a několik kapiček horkého másla mu dopadne na ruku, kde ho to zasvědí.

Bernard přenese bramboráky na dva talířky a přidá crème fraîche, který našlehal se strouhanou citronovou kůrou, čerstvým koprem a pepřem.

Je temné zimní ráno.

Celý pokoj se zrcadlí v černých oknech jako ozářené divadelní jeviště.

Agneta s sebou do kuchyně vnese lehkou vůni parfému. Odcvičila si svoje uklidňující dechové techniky, osprchovala se a převlékla do džín a háčkovaného svetru.

„Za šestnáct minut musím sedět v autě,“ ohlásí.

V obličejí je ještě červená, pleť se jí bronzově leskne a v černých oholených vlasech se jí třpytí kapičky vody.

„Máš novou rtěnku,“ poznamená Bernard.

„Dobrý postřeh.“

„Je moc hezká.“

„Díky, ale jestli si myslíš, že to bude stačit, abych se ti vrhla okolo krku a začala tě líbat, tak...“

„Udělej to,“ nenechá ji domluvit.

„Myslíš?“ usměje se Agneta a pak znovu zvažní. „Panebože... já se nechám tak lehce ošálit, tak hloupě snadno ti odpouštím, protože...“

„Promiň.“

„Protože moje srdce... moje bohužel hloupoučké srdce tě miluje,“ řekne a posadí se ke stolu.

„Miluju tě.“

Agneta vzdychne a zahledí se na něho s vráskou mezi obočím.

„Já ti věřím, že to myslíš upřímně... ale jako spisovatel bys měl vědět, že to nestačí říkat, ale že když někoho miluješ, musíš to i dávat najevo.“

„S tím souhlasím,“ přikývne Bernard.

Agnetě Nkomové je třicet sedm, pracuje jako kulturní novinářka na volné noze, pro deník *Svenska Dagbladet* píše recenze tanečních představení, pro místní zpravodajskou agenturu *Lepší čtvrt'* dělá reportáže a pro jeden podcast připravuje řerše o skutečných zločinech.

Už se producenta mockrát ptala, jestli by nemohla být přímo při tom, sama natáčet reportáže, ve studiu sedět u mikrofonu a diskutovat o nových teoriích a pochybeních policie během vyšetřování.

Ví, že by v tom byla dobrá, ale zatím se dočkala jen přívětivého odmítnutí a prázdných frází o tom, že na ni budou pamatovat.

Agneta se s Bernardem seznámila, když s ním dělala rozhovor před zfilmováním jeho první knihy o sourozencích DeVilleových. Byl tehdy extrémně zaneprázdněný, takže na interview dostala jenom třicet minut, ale k tomu, aby se do sebe zamilovali, to stačilo.

Bernardovi se začne třást ruka a musí několik vteřin počkat, než se zklidní, pak přidá velkou lžící kaviáru, nasekanou pažitku a donese na stůl předkrm i šampaňské, i když ví, že Agneta se skleničky nedotkne.

„Vážně jsme si včera potřebovali promluvit, ale tys usnul,“ řekne Agneta tiše a zvedne příbor.

„Občas usnu, ale nikdy nejsem unavený,“ odpoví Bernard a posadí se naproti ní. „Venuše, naše královna, mě o bezešných nocích popichuje a Amor mě nenechá ani chvíli na pokoji.“

„Vášeň,“ vzdychne Agneta a pustí se do jídla.

„Vsadil bych se, že jsem to už někde napsal,“ odpoví Bernard a napije se jejího šampaňského.

„Jsi skvělý spisovatel.“

„Někdy.“

Agneta si osuší ústa látkovým ubrouskem a prochází si v mobilu poštu, zatímco Bernard přináší dva nové talířky s tatarským biftekem, kapary a dijonskou hořčicí.

„Bernarde, ale vážně, tohle je skvělé,“ řekne Agneta a snaží se zachytit jeho pohled. „Miluju tatarák, ale nepotřebuju takovou spoustu jídla. Chci, abys promluvil s Hugem, jak jsi slíbil.“

„Včera se to nepovedlo,“ odpoví Bernard a do dvou malých skleniček nalije české pivo.

„Včera, předevcírem a kterýkoli den...“

„Ano,“ zašeptá Bernard.

„Co bys ve svém srdci řekl sám sobě?“

„Vezmi si brokovnici a otevři pusou.“

„Myslím to vážně.“

Bernard vzdychne a posadí se.

„Bernarde, připravit Agnetě luxusní snídani nestačí,“ odpoví.

„Nejenom to.“

„Nemyslím si, že tě žádá, aby ses změnil ze dne na den, Bernarde, ale potřebuje cítit, že děláš kroky správným směrem a nejenom že kupuješ růže a šampaňské.“

„Protože to je tvůj způsob úniku,“ dodá Agneta. „I když Agneta dostává květiny ráda a tak dále.“

„Musí vědět, že za tvými slovy o lásce je skutečná láska, že jsi jí věrný a stojíš na její straně, když se tvůj syn chová nevhodně... aby se mohla cítit jako plnohodnotný člen rodiny,“ pronese vážně Agneta.

Nasazuje si náušnice a myslí přitom na včerejší večeři. Aby nebyla nervózní, vzala si deset miligramů inderalu. Bernard ví, že někdy bere betablokátory, když má před sebou důležitou schůzku. Netuší však, že si je začala brát, i když s nimi doma jí jeho syn. Hugo seděl skloněný nad talířem, levou rukou si odhrnul štrapaté vlasy stranou a zvedl vidličku k ústům.

„Tak jsem zkusil odpovědět na ten inzerát *Kulturního magazínu*,“ řekl a žvýkal s otevřenou pusou. „Zítra v poledne jedu do Uppsaly do redakce.“

„Skvěle, to ti otevře dveře,“ přikývl Bernard.

„Nevím, přijde mi to tak sebestředný... sedět tam, říkat nějaký fráze a...“

„Buď prostě jenom sám sebou,“ skočila mu Agneta do řeči. „Vždyť to umíš, miluješ knížky, ukaž jim to, víc vědět nepotřebují.“

„Stejně tu práci nedostanu,“ vzdychl Hugo a podíval se na displej mobilu.

„Dělej, co budeš moct,“ řekl Bernard.

„Ne že by z toho byly nějaký pořádný peníze... a ani nevím, jestli tam zvládnou dojet,“ zamumlal.

„To rozhodně zvládneš, když nebudeš dneska ponocovat,“ namítla Agneta.

„Nepoučuj, nejsi moje máma,“ odsekl Hugo.

„To ne, ale...“

„Myslíš si to, ale nejsi.“

„Nemusíš mi to pořád říkat,“ opáčila Agneta.

„Změnilo by se tím něco, kdybych toho nechal?“ zeptal se Hugo a pohlédl jí do očí.

„Nejsem tvoje máma, ale bydlím tu a záleží mi na tobě,“ odpověděla, a přestože se snažila ovládnout, do očí jí vstoupily slzy.

„To jako fakt? Slzičky? Aby tě táta litoval? Aby...“

Vtom mu zapípal mobil, Hugo zmlkl, pohlédl na displej a odešel od stolu, aniž odnesl svůj talíř na linku. Bernard seděl se svěšenou hlavou a nedokázal jí pohlédnout do očí. Hugovy kroky dozněly v předsíni, otevřely se domovní dveře a pak zaslechl ženský hlas.

„Milka je tu,“ pronesla Agneta tlumeně.

Hugo má vztah se ženou jménem Olga, která je dvakrát tak stará jako on. Agnetě se zdá krásná, skoro podivuhodně krásná, zároveň však pod povrchem začíná tušit jakousi tvrdost. Jako by se Olga pod třpytivým make-upem a mladistvým oblečením snažila skrývat, že je ve skutečnosti žoldnéřka.

Hugo s Olgou je ani nezašli do kuchyně pozdravit, rovnou zmizeli v jeho pokoji, zamkli se a pustili si nahlas hudbu.

Agneta neví, jestli tu Olga zůstala přes noc, protože si vzala prášek na spaní, aby usnula.

Teď je v domě každopádně ticho, a jestli Huga nikdo nezbudí, před polednem nevstane. Bernardovi vydržela ta jeho podivná energie celé ráno, tančil po ložnici, odhrnul jí příkrývku z nohou a políbil každý její prst, seběhl do kuchyně, a zatímco Agneta procvičovala pomalé dýchání, které jí má pomoci udržet si klidnou mysl, připravil snídaní.

„Ten tataráček ani neochutnáš?“ zkusil ji přemlouvat.

„Upřímně? Ještě pořád je mi až moc smutno na to, abych něco snědla,“ odpoví Agneta a odnese svůj talířek na linku.

Dojde do předsíně, natáhne si kabát a začne si ho zapínat. Bernard za ní přijde s koláčkem na talířku a hrnkem kávy.

Agneta se neubrání úsměvu, když se ji pokouší krmit a ona si při tom natahuje kozačky. Doprovází ji k autu v županu a pantoflích. Je taková zima, že sníh, který přes noc napadl, zůstane ležet, dokud v půl deváté nevyjde slunce.

„Kdybych měla pocit, že mi nasloucháš, neříkala bych to pořád dokola... ale můžeš prosím tě vysvětlit Hugovi, že se nesnažím dělat mu mámu?“ řekne a vezme si od něho hrnek s kávou. „Jen s ním chci mít dobrý vztah a potřebuju, aby se mnou jednal jako se členem rodiny.“

„Máš pravdu, souhlasím s tebou.“

„Ale nic neděláš,“ namítne Agneta, napije se a hrnek mu vrátí.

„Snažím se, ale asi úplně přesně nechápu, co bys chtěla, abych dělal. Je mu sedmnáct...“

„Proboha,“ hlesne Agneta a zhluboka se nadechne. „Doufám, že aspoň chápeš, že to nefunguje... hlavně proto, že nestojíš při mně.“

„Chci...“

„Bernarde,“ přeruší ho jemně. „Musíš být na mojí straně, ne pořád, ale aspoň někdy.“

„Promiň.“

„Potřebuju tvou lásku,“ pokračuje Agneta a setře si z tváří slzy. „Miluju být s tebou, povídat si o knížkách, o filozofii...“

„Neznám nic lepšího.“

„Ale prostě to nestačí, to se ti teď snažím říct. Už to takhle dál nevydržím. Zavolám mámě, jestli se k ní můžu přestěhovat.“

„Ty se chceš odstěhovat?“

„Takhle to dál nejde. Asi potřebuju na chvíli pryč,“ odpoví Agneta, nasedne do auta, zavře za sebou dveře a nastartuje.

Její lexus odjíždí, Bernard se za ní dívá s bušícím srdcem. Dopije zbytek kávy a odloží hrnek na nabíjecí sloupek.

Myslí na to, že musí Huga probudit včas před schůzkou v uppsalské redakci. Vtom na příjezdovou cestu odbočí policejní auto a zastaví.

Bernard si utáhne pásek županu a sleduje policistku, která se k němu s vážným výrazem blíží.

„Bernard Sand?“

„Ano.“

„Dnes v noci byl zatčen mladý muž, který tvrdí, že je váš syn,“ sdělí mu policistka.

„Počkejte...“

„Nemá doklady, takže potřebujeme, abyste potvrdil jeho identitu.“

„Asi vám úplně nerozumím.“

„Máte syna Huga?“

„Ano, ale ten spí... V devět ho půjdu probudit.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Včera večer.“

Žena vzdychne, vytáhne svůj služební telefon a chvíli hovoří se státní zástupkyní o fotografiích, které policie po nočním zadržení v Bredängu pořídila.

„Můžu se zeptat, co se stalo?“ ozve se Bernard s narůstajícím pocitem strachu.

„Nemůžu vám na to odpovědět dřív, než...“

„Je zraněný?“

Žena neodpoví, jenom mlčky stojí, dokud mobil v její ruce nezapírá. S neutrálním výrazem otevře zprávu a ukáže mu fotku na displeji.

Bernardovi jako by se hlavou prohnal prudký proud vzduchu. Rukou zašátrá po opoře a nechtěně ze sloupku shodí hrnek od kávy.

Na snímku je Hugo. Má špinavý obličej a v ostrém světle se vystrašeně dívá do objektivu. Po matce zdědil krásné rysy, ale dlouhé vlasy po ramena má rozčuchané. Sundali mu

kroužky z nosu a spodního rtu, náušnici i řetízek. Jeho tetování na fotografii vypadají, jako by ponořil obě paže do modrého bláta.

Na desce před ním chybí jméno a identifikační číslo. Je tam pouze jeho výška, číslo fotografie, číslo policejního okrsku a datum.

„Je to on... to je můj syn,“ zakoktá Bernard a přiloží si roztrěsenou pravou ruku na břicho. „Nechápu... Jsem si jistý, že jde o nějaké nedorozumění, což vám určitě říká každý, ale... já...“

„Je teď u vás někdo doma?“

„Ne, myslím, že ne...“

„Vy to nevíte?“

„Doteď jsem si myslel, že Hugo je ve svém pokoji, ale když tam není... tak jsem teď doma jenom já.“

„Dobře, díky,“ přikývne policistka.

„Můžu se tam zajít podívat.“

„Musíte zůstat venku, dokud nedorazí forenzní technici, ale jestli je vám zima, můžete se posadit k nám do auta,“ nabídne mu žena.

„Není mi zima, na to teď nemám ani pomyslení. Promiňte, ale potřebuju pochopit, co se stalo,“ pokračuje Bernard roztrěseným hlasem.

„Za chvíli dorazí technici. Vezmou vás dovnitř a pomůžou vám, abyste se mohl obléknout a vzít si všechno, co potřebujete, než dům uzavřeme.“

„Mám se spojit s advokátem? Hugovi je teprve sedmnáct, předpokládám, že mám právo vědět, proč jste mého syna zadrželi.“

„Je podezřelý z vraždy,“ odpoví policistka.